

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.375

Dosar nr.1267/33/2010

Ședința publică de la 26 ianuarie 2012

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

&&&

S-a luat în examinare recursul declarat de SC X SRL Xîmpotriva sentinței civile nr. X din 21 decembrie 2010 a Curții de Apel .X. - Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal au lipsit părțile, respectiv recurenta-reclamantă SC .X. SRL .X. și intimatele-pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. - Activitatea de Inspecție Fiscală SIF X.

Procedura completă.

S-a prezentat referatul cauzei învederându-se că prin cererea depusă la fila 34 din dosarul cauzei recurenta a solicitat instanței judecarea cauzei în lipsă, în condițiile art. 242 alin.2 Cod procedură civilă.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. X/21 decembrie 2010 Curtea de Apel .X. - Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, a respins acțiunea formulată de reclamanta SC .X. SRL în contradictoriu cu pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și

Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., având ca obiect anularea parțială a Deciziei nr. X/2 iunie 2006 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor în ceea ce privește soluția de suspendare a soluționării cauzei referitoare la suma de .X. lei reprezentând TVA stabilită suplimentar și rămasă la plată în sumă de .X. lei cu majorări de întârziere în sumă de .X. lei și în consecință obligarea pârâtei Agenția Națională de Administrare Fiscală la soluționarea contestației sub aspectele indicate mai înainte precum și a contestației înregistrată sub nr. .X./2009 împotriva deciziei de impunere nr. .X./25 iunie 2009 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a raportului de inspecție fiscală parțială nr. .X./23 iunie 2009 întocmit de consilieri superiori din cadrul Activității de Inspecție Fiscală .X. SIF X.

Pentru a se pronunța astfel, **instanța a reținut, în esență, că:**

Decizia Direcției generale de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a cărei anulare parțială s-a cerut este nr. X și a fost emisă la data de 2 februarie 2010 și nu la 2 iunie 2006 cum din eroare s-a indicat în acțiune.

Raportul de inspecție fiscală nr. .X. a stat la baza emiterii de către Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. nr. .X./25 iunie 2009 prin care s-au stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare.

Față de sesizarea Parchetului de pe lângă Judecătoria .X. prin înaintarea procesului-verbal nr. .X./4 august 2009 pentru a se stabili dacă faptele constatate cu ocazia inspecției fiscale întrunesc sau nu elemente constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 9(1) lit.b) din Legea nr. 241/2005, organul competent cu soluționarea contestației formulate de reclamantă pentru TVA suplimentară și TVA rămasă de plată plus majorări întârziere a făcut aplicația art. 214(1) din OG nr. 92/2003 suspendând prin decizie motivată această măsură.

În privința sumei de .X. lei, contestată, instanța a observat că nu au fost respectate de către reclamantă dispozițiile art. 206 lit.c) și d) din OG nr. 92/2003 potrivit cărora contestația trebuie să cuprindă motivele de fapt și de drept și dovezile pe care se întemeiază și în aceste condiții avându-se în vedere și pct.12.1 lit.b)

din Ordinul nr. 519/2005, sub acest aspect contestația a fost respinsă ca nemotivată.

Solicitarea de deducere a TVA în sumă de .X. lei aferentă achiziționării unui aparat de zbor marca CTSW a fost considerată în mod corect ca neîntemeiată prin neîndeplinirea condițiilor prevăzute în mod cumulativ și limitativ prin art. 145(2) lit.a) din Legea nr. 571/2003 nefiind dovedită existența contractului de prestări servicii și nici destinația în sensul că aparatul de zbor a fost utilizat în folosul desfășurării unor operațiuni taxabile. Realitatea și utilizarea serviciilor prestate se analizează, reține instanța, prin prisma criteriilor instituite de HG nr. 44/2004 de aprobare a normelor metodologice de aplicare a Codului fiscal (pct. 48 al Titlului al II-lea).

S-a apreciat ca nefondată și cererea de deducere a TVA în sumă de .X. lei aferentă a 3 facturi prezentate în copie, prezentându-se ulterior originalul pentru una din facturi, față de dispozițiile art. 146(1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 în forma în vigoare la data efectuării operațiunilor, potrivit cărora pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA persoana impozabilă trebuie să îndeplinească cerința de a deține o factură care să cuprindă informațiile prevăzute de art. 155(5), iar potrivit pct.46(1) din HG nr. 44/2004 „justificarea deducerii taxei se face numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 146(1) Cod fiscal sau alte documente care să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 (5) Cod fiscal”.

Împotriva susmenționatei sentințe **a declarat recurs reclamanta SC .X. SRL.**

Invocând dispozițiile art. 304 pct.7 și 9 și art. 304¹ Cod procedură civilă, recurenta a considerat că se impune admiterea recursului și modificarea sentinței atacate în sensul admiterii acțiunii în contencios formulate, arătând în esență că:

Soluția pronunțată de Curtea de Apel .X. – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal nu a fost motivată, neindicându-se nici un argument sau rațiune care să fi condus la concluzia că acțiunea este nefondată, nefiind analizate motivele invocate în susținerea cererii în anulare parțială, instanța limitându-se la enumerarea unor aspecte nu tocmai relevante: dispozitivul deciziei nr. X/2 februarie 2010, unul din petitele

acțiunii, numărul și data deciziei ANAF, faptul că a fost sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria .X. și indicarea textului art. 214 din Codul de procedură fiscală.

O a doua critică a vizat greșita aplicare a art. 214 lit.a) din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, omițându-se a se observa că suspendarea reprezintă o opțiune și trebuie motivată, precum și că la momentul la care pârâta a fost investită cu contestația nu era întocmit încă procesul verbal de sesizare a organelor de cercetare penală.

În solicitarea recurenței ca instanța de recurs să procedeze la o analiză a cauzei sub toate aspectele în temeiul art. 304¹ Cod procedură civilă s-au reiterat capetele de cerere, conținutul părții de dispozitiv din Decizia Agenției Naționale de Administrare Fiscală contestat pe calea contenciosului administrativ, conținutul raportului de inspecție fiscală și al deciziei de impunere nr. .X./25 iunie 2009. Apărările cuprinse în acțiunea cu care a fost investită curtea de apel au fost reluate, arătându-se că organul competent să soluționeze contestația administrativă a aplicat greșit art. 214(2) lit. a) din Codul de procedură fiscală deși era obligat să soluționeze pe fond această contestație deoarece din actele existente rezultă cu claritate că raportul de inspecție fiscală și decizia de impunere erau nefondate, în acest sens fiind dezvoltate apărări pe fondul contestației împotriva deciziei de impunere nr. X/2009 în privința sumelor reprezentând TVA de la pct.1 din Decizia nr. X/2 februarie 2010 a ANAF.

Intimații Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. au formulat întâmpinare, combătând motivele de recurs și apreciind că sentința recurată este temeinică și legală.

Examinând cauza, prin prisma motivelor invocate de recurentă și prin prisma art. 304¹ Cod procedură civilă, **Înalta Curte reține că recursul este nefondat**, nefiind incidente dispozițiile art. 304 pct.7 și 9 Cod procedură civilă și nici un alt motiv care să atragă reformarea sentinței pronunțate de Curtea de Apel .X. – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, astfel că recursul va fi respins, pentru cele ce vor fi punctate în continuare:

Considerentele sentinței aflate în control judiciar contrazic în mod evident susținerile expuse în cererea de recurs care, de altfel, nu se constituie în critici concrete aduse concluziei că acțiunea reclamantei nu este întemeiată, reprezentând doar o reluare a apărărilor făcute și în fața primei instanțe față de actul administrativ fiscal contestat parțial.

Nu se poate reține incidența motivului de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct.7 Cod procedură civilă („când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii”), Înalta Curte remarcând că sentința civilă în discuție cuprinde în conformitate cu art. 261(1) Cod procedură civilă motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și motivele pentru care s-au înlăturat susținerile celui care a inițiat demersul judiciar.

În acest context, redarea pct.1 din Decizia nr. X/2010 a ANAF, a solicitărilor concrete ale reclamantei, a textelor de lege aplicate de organul competent să soluționeze contestația administrativă nu pot fi considerate așa cum afirmă recurenta ca fiind superflue, ori nerelevante căci era absolut necesar ca instanța să stabilească exact cadrul procesual în raport de coordonatele oferite de reclamantă și de actele dosarului.

În privința motivului de recurs prevăzut de art. 304 pct.9 Cod procedură civilă („când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii”), Înalta Curte reține de asemenea că acesta nu poate fi acceptat și că, de altfel, în dezvoltarea lui recurenta s-a rezumat la criticarea soluției date în procedura administrativă, de suspendare a contestației formulate de SC .X. SRL .X. relativ la **suma totală de .X. lei reprezentând TVA stabilită suplimentar și rămasă de plată în sumă de .X. lei**, ca urmare a stabilirii suplimentare de TVA în sumă de X lei și a respingerii la rambursare a TVA în sumă de X lei, **și majorări de întârziere .X. lei** – aferente TVA stabilită suplimentar și rămasă de plată (pct.1 din Decizia ANAF).

Măsura suspendării contestației/cauzei a fost dispusă cu respectarea prevederilor legale incidente, anume a prevederilor art. 214(1) lit.a) din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală potrivit cărora: „(1) Organul de soluționare competent poate

suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când: (a) „organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă”.

Conform art. 214 (3) din același act normativ „Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”.

Relativ la motivul care a determinat suspendarea, îndoielile recurente-reclamante sunt nejustificate, neputând fi ignorată sesizarea de către organele de inspecție fiscală ale DGFP .X. - Activitatea de Inspecție Fiscală a Parchetului de pe lângă Judecătoria .X. (procesul verbal nr. .X./4 august 2009) în vederea stabilirii de către organele abilitate dacă faptele constatate în timpul inspecției fiscale întrunesc sau nu elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 9(1) lit. b) din Legea nr. 241/2005 privind combaterea evaziunii fiscale. Fiind vorba de realitatea și legalitatea operațiunilor desfășurate de societatea comercială în condițiile în care s-a constatat de către organele de inspecție fiscală că aceasta nu a înregistrat în totalitate operațiunile comerciale efectuate, respectiv vânzarea de construcții tip case de locuit construite pe terenul proprietatea asociațiilor persoane fizice, în cadrul contractului de asociere în participațiune autentificat sub nr. X/12 noiembrie 2007, încheiat între societate și persoane fizice (.X. .X. și .X. .X. X), nici organele administrative și, cu atât mai mult, nici instanța nu se poate pronunța pe fondul acestei părți a contestației adresate ANAF, existând o clară interdependență între stabilirea obligației bugetare constatate prin procesul verbal din 4 august 2008, ale cărui constatări au fost preluate din raportul de inspecție fiscală, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite, firește dacă va fi cazul. În sprijinul tezei că autoritatea administrativă nu se poate pronunța pe fondul cauzei vine principiul consacrat prin art. 19(2) din Codul de procedură penală.

În acest context nu poate fi primită nici critica referitoare la nemotivarea soluției de suspendare luată prin Decizia ANAF, actele dosarului demonstrând contrariul, anume faptul că măsura suspendării s-a dispus prin decizie motivată.

Aspectele care țin de fondul contestației și care au fost dezvoltate pe larg în cererea de recurs nu pot face obiectul unei verificări în momentul de față, ci doar după finalizarea procedurii prevăzute în Titlul IX din Codul de procedură fiscală.

Cum celelalte aspecte care vizau fondul cauzei și asupra cărora curtea de apel s-a pronunțat, motivat, nu au făcut obiectul vreunei critici din partea recurente și cum examinând din oficiu, în temeiul art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte reține că nu există elemente care să conducă la o altă concluzie decât cea a primei instanțe și deci la modificarea sentinței atacate.

Văzând și dispozițiile art. 312(1) Cod procedură civilă și art. 20(1) din Legea nr. 554/2004 modificată și completată

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de SC .X. SRL .X. împotriva sentinței civile nr. X din 21 decembrie 2010 a Curții de Apel .X. – Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 26 ianuarie 2012.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X

x